

ՄԱՐԻ ՄԻՐՈՒՆ

Գուսան Աշոտ

Հազար նագով, եար, հովերի հետ եկ,
Ծաղիկ փնջելով՝ սարուրի հետ եկ,
Մեւ ձիուս վրայ ձեր գիւղն եմ եկել,
Դուռդ փակ տեսել, մուրդ մնացել:

Սարի սիրուն եար, սարի մեխակ բեր,
Ա՛խ, չէ ի՞նչ մեխակ, սիրոյ կրակ բեր:

Հազար մի ծաղկի մէջ ես մեծացել,
Ծաղկանց ցողերով մազերդ թացել,
Մազերիդ բոյրը հեռից է գալիս,
Զեփիւռ բերում սրտիս է տալիս:

Սարի սիրուն եար, սարի մեխակ բեր,
Ա՛խ, չէ ի՞նչ մեխակ, սիրոյ կրակ բեր:

Երբ քո հայեացքը երկնին ես յառում,
Վառ աստղերն ասես նոր լոյս են առնում,
Քո ձայնն են առնում հավք ու հովերը,
Ա՛խ, ե՞րբ կ'առնեմ ես քո մատաղ սէրը:

Սարի սիրուն եար, սարի մեխակ բեր,
Ա՛խ, չէ ի՞նչ մեխակ, սիրոյ կրակ բեր:

Սարից է գալիս ես առուի ջուրը,
Բերում է, եար, քո բոյրն ու համբոյրը,
Աշոտ, թէ կարաս քո երգ ու հանգով
Եարիդ կախարդի, թող տուն գայ հանդով:

Սարի սիրուն եար, սարի մեխակ բեր,
Ա՛խ, չէ ի՞նչ մեխակ, սիրոյ կրակ բեր: